

üks seäst kaebas ükskord wägga omma
hädä. „Süremad kurjateggiat, üt-
les temma, ei olle siin ma peäl, kui pä-
sole. Saab ta meid agga nähha, siis
on korral ots meie peäl. Jonega
wõttab ta meid kiini ja nelab
meid ärra. Agga miks ma ka siin
oues lenda? Eks ma woi eest ärrapõg-
geneda, kuhho temma ei sa? —“
Nenda ta ütles, otssis kohhe warjopaika,
ja lendas ühhe wanna lauta sisse. „Eg-
ga siin nisuggused mõrtsukad ommeti ei
olle,“ mõtles temma. Agga oh kuidas
pettis ta ennast! — Hopis sürem fartus
tulli siin ta peäle. Ta näggi, et keik sei-
nad, nurgad ja laggi õmbliko wõrkusid
täis ollid, ja õmblikud isse agga wahtsid,
et tedda piddid kiinisama. Waewalt
peäs

peäs ta nende käest ja kaebas neste omma
hädä. „Aga eks ma olle halp ja rum-
mal?“ hüdis ta wäljatulles. „Moisa
toad ja lambrid ei kela mul ükski. Eks
ma lenda seina, ja eila seäl rahhoga,
kus ei päsokessed pessa, egga õmblikud
wõrgud ei tohhi teha.“ Nenda ta läks
lendes seina. „Oh kui hea on mul siin
elada, siin woin fartusjeta lendada, ei
olle tarwis ei päsokesse, ei õmbliko wõrk-
wõrkuseda.“ Wata, õhto tulles kätte,
suur hull küünlaid pannakse toade- ja lam-
britte isse põllema. „Kuidas wõlgub keik
mo siina ees! misfuggune suur walgus
leigib minno ümber! Otsse kui päwa ai-
al saan keikipaiko lendada.“ Nenda ki-
tis temma omma uut elloasset. Agga oh
sedda rummalat! omma süre rõmo sees ei
pännud ta küünla tuld miksiki, lendas
wäga